

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐκδοθέντος ἀπὸ τοῦ Κληρικείου τῆς Παιδείας ἕξ τῶν ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόντες εἰς τὴν κέρων ἡμῶν διαπλάσιν καὶ ἐπὶ τῶν Οἰκουμηνικῶν Διακριτικῶν Κανονικῶν ἀναστάσεως, ἕξ ἀνάγκασμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΚΥΝΑΡΩΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΤΑ
ΕΚΔΟΤΗΡΙΚΟΥ: Ἐφεσῶν, ὁδ. 35, Ἐξάρτος
ὁδ. 19, Ἰωνίνοσ 3α, 10.
ΕΚΔΟΤΗΡΙΚΟΥ: Ἀλφειοῦ Γγ, Α. 50, Ἀγ-
χλίας, Κόμοσ καὶ Λοκίων Ἀποικιῶν ὁδὸν 10,
Διοικητῆ ὁδὸν 4, Ἀνατὸν χωρῶν φράγμα
ἀπὸ τῆς 25 Ἐφεσῶν καὶ Ἐπιφανείων ἀνατόσεως.

ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1979
ΚΡΥΤΕΣ - ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΣΤΗΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἄρχεται τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ἀλλ' ἂν συν-
δρομαί ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθῆτος μηνός
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤῶΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐφορικῶν ὁδ. 83, παρὰ τὸ Ἑσπέρειον 7

Περίοδος Β' - Τόμος 300ος Ἔτος 45ον - Ἀριθ. 39

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μεταφράσθηκα ἀπὸ ΜΑΡ.Ε. GIRARDET)

ΒΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'. (Συνέχεια)

Καθὼς τὸ μακροδοσ, πάθαινε μὴ ἀδυνατή καὶ θαρροδοσ πῶς βρισκόταν στὴν ἀέδραντῃ ἀνακτορικῇ τραπεζα-
ρία μὲ τὰ τρώσσλλα καὶ τὰ λου-
λοῦδια.

Τὸ πιστὸν κ' ἀελοῦσ ἀπὸ γέρια
τῆς εἶχαν φέρει κατὶ ἀπ' τὸ παρελθόν,
ποὺ τῆς γλύκοσε τῆ σημερινῇ δυστο-
χία.

ΚΑΦ' ΑΛΑΙ ΟΝ ΜΒ'. Οἱ κέρια καὶ κούκλας

Μία μέρα, ἡ κούκλα Ἐριὸ ἔλαβ' ἕνα
ἄστρο ἀπὸ μὴ καλὰ τῆς μαθήτρια. Τὸ
ἐκλόμῃ μαρμαρῶσ στὴ Ζίνα. Δίχως
ἄλλο, ὅτ ἦσαν κατὶ ἀέδραντο, γιατί
δὲν ἦσαν μόνον ἐπιγύμνωσ ἀπὸ χερσίν,
ἀλλὰ εἶχε κ' ἕνα παχὺ στῆθος ἀπὸ
μαρμαρῶσ χερσίν.

Τέλος, παρουσιάζετο μὴ ὠραίοτατη
κέρια καὶ κούκλα, νεομένη ἀμφωνία μὴ
τὴν τῆσ ἕνα μέδα. Ἦσαν κιά ἐξοχῇ
κινουμένη καρίκας, φητῆ ὡς τριάντα
ἐκατοσόμετρα. Πάνω σ' ἕνα ἄμμορο
προσωπῆν, ἐσφραγισμένα μὴ τὸ χέρι,
ἦσαν ἄλλο ἕνα κομψὸ καπέλλο μ'
ἀμμορῶσ. Τὸ μαρμαρῶσ φέρεται, ἡ
σῆμα, τὸ κινουμένη γέννησ, ἦσαν
φουσκώστω. Ὅσα καλλῆ ἡ Ζίνα θαύ-
μαζα ἀπὸ τὸ καλλιτέχνησ.

Δὲν εἶχα ἕνα ἄλλοτε τέτοια κού-
κλα. Τὴν ἐξοχῇ καί μὴ!

Τὴν ἔβλεπε ἀπὸ τρε-
πέζη κ' ἔγχε ἀνα-
τῆ μιν ἡ Παρισί, καὶ
μὴ τὸν ἀνακτο-
ρικῇ τραπεζαρία σὺν
ἀνατὸν τῆσ, φητῆ
ἀπὸ τῆσ μὴ τῆσ ἕνα
τὸ δόστω τῆσ Βουλῆ-
νης ἡ ἀπ' τὴν ὁδὸν
Βιολῆσ...

—Κινῆ ἡ κέρια
καὶ βέστω, εἶπε ἡ
κούκλα Ἐριὸ. Ἀπὸ τῆσ
κέρια καὶ κούκλας εἶπε,
τώρα τελευταία, ποὺ

τῆσ μέδα. Ἡ τεχνήτρα ποὺ ἔκαμε
αὐτῇ τὴν ἐφερέσση, δὲν προφταίνει
τὶς παραγγελίεσ. Τρέχει στὶς μαδίστεσ,
κοιτάζει τὰ μιντέλλα, σημειώνει κάδε
τι ποῦναι τῆσ μέδα. Τῆσ δίνοσιν κομ-
μακία παννί, σιρῆσια, χάντρεσ, καὶ

«Βασίλει! χρειάζεται ἀπόφαση!»

κέριασ ἀπ' τὶς κούκλασ τοσαλέντεσ.
Ἐκείνη δὲσὸσ κάνει τῇ δουλειὰ τῆσ.
Μ' ἀπὸ τὸ κορῆλια τῆσ πολυτελείασ,
ποὺ δὲ χρησιμεύσων ποσθενὰ ἄλλοσ,
νοῦναι τὶς μικρὲσ τῆσ κομψοβουμένησ.
Ἡ κούκλα Ἐριὸ ἔκαφε. Κοίταζαν κ'
εἰ δὲσὸ τὸ καρένεσ μικρὸ πλάσμο, ποὺ,

μὴ τὸ φῶσ ἀβόριχνε ἡ δόση, ἔπαιωνε
μιά νέα ζωῆ: Οἱ ποῦλιασ τῆσ σινυθη-
ροβλοδοσάν, τὰ χάντρινα μάτια τῆσ,
ποὺ τὰ τρυγόριζαν ἀληθινὰ σίνορα, πε-
τοδοσάν γλυκὲσ ἀμφοῖσ: Ἦσαν μιά νε-
ράϊδα τῆσ μέδα, γεννημένη ἀπὸ μίαν
ἀγείνα ἡλιὸσ κ' ἔσοματῆ νὰ σβουστῇ
μακί μὲ τὸ σουροσπῆμα...

Ἡ Ζίνα ἔφογε καὶ γόρσοσ στὸ σπῆτι
τῆσ. Ἡ φράση ἀπὸ τῆσ κορίκας Ἐ-
ριὸ χόρσοσ ἀδιάκοσασ στὴ μνήμη τῆσ:
«Ἡ τεχνήτρα, ποὺ ἔκαμε τὴν ἐφερέ-
σση, δὲν προφταίνει τὶς παραγγελίεσ».

—Ἐχει τῆχη ἀπὸ τῆ τεχνήτρα!

οὐλογοῦδοσάν τὸ κορίτσι.
Καὶ τῇ φανταζόταν, μέσα σὲ πλῆμ-
μαρὰ ἀπὸ μεταξὶ καὶ φτερά, νὰ εἶσοι-
μάτῃ τὶς ὠραίεσ καὶ κούκλασ. Ποῖδὲσ ἔφερε
γιά ποῖα ἀγαπημένη ὑπαρῆσ ἐργαζόταν
αὐτῇ ἡ τεχνήτρα!

Τότε, φέρνοντασ τὸ ζήτημα κοντὰ
στὶς δικῆσ τῆσ φραντιδὲσ, ἡ Ζίνα ρώ-
τησε μ' ἀγωνία τὸν δασοῦ τῆσ: Τί θὰ
γινόταν, ἔταν τὸ ποσὸ ποὺ κέρτισε ἀπ'
τὸ ποῦλημα τοῦ δαχτυλιδοῦ, θὰ σωνό-
ταν; Τὰ λεφτὰ αὐτὰ δὲν θὰ βαστοδο-
σαν πολλὲσ μέρεσ ἀκόμα... Ἐπρεπε νὰ
ζητήσῃ κατὶ ἄλλο...

Τῇ στιγμῇ ἐκείνη, μιά σκέψη γεν-
νήθησε στὸ νοῦλό τῆσ. Γιατὶ νὰ μὴ
δοκιμάσῃ κ' αὐτῇ νὰ φτιάξῃ μικρὰ
κέρια κεφαλῆκια, νὰ τὰ σπυρῆξῃ πάνω
σὲ σωματάκια μὴ σφραγιστοσ σκελετό,
καὶ ὅσοτα νὰ τὰ ντόση; Μὴ λιγάκι
ὀμομοσή κ' ἐπιτηδεύ-
τησα, ὅκφερνε καλὰ
ἀποταλέσματα.

Κ' ἡ ἰδέα αὐτῇ δὲν
τῆν ἀφινε τὴν ἀπορ-
ρόφησοσ καὶ σιγά-σιγά
ὠρῆσασε μέσα τῆσ.

Ἡ Ζίνα ὅμοσ δὲν
ἤθελε νὰ κάμῃ μίμησο
δουλικῇ: Δὲ θάντοσε
ἀπὸν Παρισινοῦσ τὶς κού-
κλασ ποὺ θ' ἀνάστωι
ναν τὰ χέρια τῆσ. Ὅχι:
θῆσκοντο τὴν ἐμπνευσοῇ
τῆσ ἀπ' τὶς ὠραίεσ ἀ-

Ἡ κούκλα Ἐριὸ πῆγε τὴ μικρῇ χωρικῇ τῆσ Βαλκονίασ... (τ. 306, σ. α')

νομήσεις της και θα τις έβγαζε με το εγχώριο φόρο της Βαλκανίας.

Το βράδυ εκείνο αποκοιμήθηκε πολύ άργα, τόσο την τριβέλιζε το νέο αυτό αγέδιο. Οί άδρες περνώσαν, ή μια μετά άπ' την άλλη. Η Ζίνα εις άκουγε να κτεποδνε μελαγχολικά στο γειτονικό ρολόι.

Μισοκοιμισμένη, σε μια κατάσταση, πού οθεε ήταν ξοπηνηή, εθεε κι' δυνα- ρευόταν, έβλεπε μια συνοδεία από μι- κρές χωριανές, με τα κόκκινα φορ- λάρια, να χορεύουν γύρω του κρεββάτι της: κάθε μια κάτω της έπρόσφερε: άνθη, φρούτα, περιστερία, ύψασματα δλοκέννητα. Η όπιασία αυτή δεν ήταν ένα σόμβολο;

Την άλλη μέρα, ή Ζίνα έμπιστεύ- θηκε το σχέδιό της στην κυρία Έριώ, πού αλοθάθηκε μεγάλο ενδιαφέρον. Ανάλαβε να της προμηθεύσει καρί, σόρ- ματα, ύψασματα κι' ετι άλλο χρεια- ζόταν.

Στην αρχή πολλές προσπάθειες πη- γαν χαμένες. Η Ζίνα έπλαθε πρόσω- πα ασύμμετρα. Ένα μάτι, θαλμένο πού φηλά άπ' το άλλο, έκανε το πρό- σωπο να μορφάζει. Άλλοτε ή μόνη ή- ταν πολύ μακριά, άλλοτε το στόμα πού έπιηθεούσαν και, μια ώραία ήμέρα, κατόφανε να κάμη ένα προσωπάκι πού δ σφμμετρικό.

Πήρε τις άκουσάρες κι' έβαλε ρόζι σε μάγουλα. Μια γραμμή από καρμίνι στο στόμα, δαδ-τρεις άκόμη πιναλίδες, και το κίτρινο πρόσωπο της ζωή. Έότερα κόλλησε μικρές ξανθές μπουκλές στο κεφάλι.

Κι' είχε μπρός της ένα χαριτωμένο προσωπάκι, πού μοιαζε σε να χαμογε- λεύεσε στη δημιουργό της και να της ύποσχόταν καλή άνταμωιθή των κόπων της.

Όταν το πρώτο της έργο ήταν έντε- λώς έπιτυχημένο. Δεν της έμεινε, παρά μόνο «ή έπιδοκιμασία του κοινού». Δεν τολμούσε όμως να τη δώσει για πού- λημα. Η κυρία Έριώ πής άπάνω της κι' αυτή τη φρονιδα.

Δίχως να πη τίποτα στη Ζίνα, για να μη της γεννήση έλπίδες πού πάντα ύπήρχε φόδος να δυοιν φεύτικε, ή κυρία Έριώ πής ετή μικρή χωριαλή της Βαλκανίας και την πήγε στο «Σορ- μέ», κατάστημα γυναικείων ειδών.

Έκει την έβαλαν στη βιτρίνα, ανά- μωσα σε καρδέλλες, κεντήματα κι' άλλα μικροπράγματα.

Δεν πέρασαν πολλές μέρες, κι' ή κυ- ρία Έριώ έδειξε στη μαθήτριά της τ' ά- λόλοθο γράμμα:

«Κορία. Η μικρή κοκίλα, πού μάς άφήρατε, έβρηκε άγοραστή με σφράντα φράγκα.

Το πρόσωπο αυτό ζητά κι' άλλη μιά, όχι άπαράλλακτη, με ντυμένη με τα ίδια φορέματα. Η προσατενομένη σας θα με ύποχρέωνε αν μούστελνε γρήγορα αυτή τη παραγγελία. Καθώς έβρετε, κρατοδμε δέκα τοις εκατό για μισαία. Σας στέλνω λοιπόν εσώκλει- στα τριανταξή φράγκα.

Δεχθήτε κ.τ.λ.»

Τα μάτια της Ζίνας έλαμφαν. — Άγ, κυρία Έριώ, τι καλή πού είστε! Έκάνατε τον κόπο να πάτε την κοκίλα μου στο μαγαζί; Πώς να σας εδχαριστήσω;

— Αυτό μ' εύχαριστήσε πούδ, παιδί μου, άφου μάλιστα είχαμ' έπιτοχία.

Η μικρή βασίλισσα κήρε το χέρι της κυρίας Έριώ και τόφανε στο χείλι της. Ήταν τόσο χαρούμενη, ή καρδιά της νόμιζε πως είχε φτερά!.. Ότιόσο ή διουθόντρια της προσέφερε κάτι χάρτι: ήταν τραπέζογραμμάτια τριανταξή δραγμών, δ αντίτιμο της έργασίας της.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΠΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΩΤΕ ΒΡΟΧΙ

Πίσω όλα έτρεξαν τα δειλά πουλιά, — τρέμουν οι κλάνοι —, οδν να τα κυνηγούσε, άκοθε, πολλήώρα ή χειμωνιά. μονάχα ή χίνα το νερό χτυπάει κι' άνασηρόνει, πού τ' άφηκε τρεχούμενον ή, τώρα ή παγωνιά.

Στων σταύλων την άπλόχωρη πέτρινη ούλη, χορεύει το σάπιο φύλλο, το ξερό κοτσάνι, δ άσπρος σαύος, — συγκομιδή άσφέλευτη, πού ή χειμωνιά σαρφεί, κι' οθε, σε λίγο, σύννεφο θα σηκωθή δ καπνός.

Τα βόδια οδνε τον στο παχνί: κούπο μετατολίζει την άλυσιδα του, καθώς μασάει μ' άραθυμιά κούπο το πόδι του χτυπάει στην πλάκα' άλλο μουγκρίζει οδν να βαρυνωμάη με μια μουγγή βαρυνυμιά.

Άχνολι περιδιαβόλουνε τον κάμπο, περιζώνουν τα δέντρα, πού μια δούγητη ιά όριζει ταραχή στη δόση, αστραφεί μύριον ή γής: κοντοζυγώνουν οι πρώτες οι σταλαγματιές, πού φέρνουν τη βροχή.

— Την άρροσφαίρα δόνησε, βροντή! φουρτούνα, πέφνει! σκαθήςτε, άνέμοι! σκάψετε τα χούμπα βροχές!

Τις Άδρες σου άσφαλτα, Καϊρέ, κι' άδισταχτα κυβήρα, σάφρων φύλλα, όνειρατα, λουλεόδια, και φυχές.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΜΙΚΡΕ ΨΥΧΕΣ

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

[Συνέχεια και τέλος ίδε σελ. 298]

Προσάθησα να τη συγχώσω, να την κάνω να λαθήρη, παραξενεμένη άπ' αυτή τη μονότονη προσοχή της.

Μ' άπαντοδου δλωε πάντα καλά με βραδύτητα και ταπεινοόδνη, χωρίς να συγχίζεσαι ποτέ. Μ' αυτό τον τρόπο με νίκησε: και, σε μια στιγμή, πού ή Άλόη έχουσε το καλαμάρι της και γε- μιστήκε μελάνια, της φώναξε:

— Άλόη, μ' δέν μπορείς να κάτσης ή οχη μια στιγμή; Για κόλτα τη Σαν- τέλια!

— Άι κείνη είναι ή Σαντέλια, μού άπάντησε με θαθειά φωνή.

Αυτή, ή Άλόη, δέν ήξερε τίποτε, δέν είχε άλφαβητάριο, δέν είχε κοντύλι, δέν είχε πλάκα, δέν είχε τετράδιο' έ- στεκε ίσια, άσέναντι στην πίνακα των συλλαβών, κοιτάζοντάς τον, δείχνον- τας τον, χωρίς ν' άνοίγη το στόμα. Μια ζωντανή έκφραση καρτερίας φαι- νόταν στην όρη της όψη.

— Δάσος, λοιπόν!

— Δεν ξεω φιθόρισε, δέν έβρω.

— Πήγαινε να κάτσης στο τελευταίο θρανίο και δανείσου τ' άλφαβητάριο από την Τούκια' οδθή θα διοβήξη από την Μπουσινγκαρτζόνη.

Γιατί ή Τούκια κι' ή Μπουσινγκαρ- τζόνη, μια χλωμή μελαχροινούδα και μια ξανθοδλα με γαλάζια μάτια, κάθον- ταν πάντα μαζί, διαβάζαν στο ίδιο βι- βλίο, βουτοδσαν την κέννα στο ίδιο με- λανότοχλο, είχαν ένα μόνο πίνακα.

Έφθάναν στο σχολείο, πιασμένες άπ' το χέρι, σοβαρές-σοβιρές. Όταν ή Τούκια δέν ήξερε το μάθημα, οθε ή Μπουσινγκαρτζόνη τώξερε: δταν ή Τού- κια έκαλιγε σιγά, ώς του να την τιμω- ρήσουν κι' εσείνη. Στο διάλειμμα περ- πατοδσαν, άλληλοστηριζόμενες στο μπράτσο, χωρίς να μιλοδν. Προσημα- τίζαν μαζί, χωρίς θόρυθο, σε μια γω- νιά του θρανίου, ροκανίζοντας σε δαδ πονετικάκια. Όταν ή Τούκια έβγαίνε στο άουθυρήσιο, ή Μπουσινγκαρτζόνη στεκόταν άνηοχη στο θρανίο, προ- σκαθώντας να ψιθυρίση, να βοηθήση τη φίλη της.

— Τούκια, έβδομήντα τρία, κι' οκτώ;

Κ' ή Μπουσινγκαρτζόνη σφύριζε, χα- μηλώνοντας τα μάτια, για να μη την ιδοδν:

— Οχδοντάνα.. Οχδοντάνα.

Ένωριωθε ή μια την άλλη, χωρίς κα- θόλο να μιλήσουν.

Κάθε τόσο έσκαζαν στα γέλια, μαζί κι' οι τούδ, πούδς έβρει γιατί, πιασμένες άπ' το χέρι.

Έπειτα, έλλαξαν τις παρατηρήσεις τους.

— Χρειάζεται άσπρη κλωστή.

— Να τη ζητήσουμε από την έπιστά- τρια.

— Δεν κάνει.

Και κοιτάζε ή μια την άλλη με θαυμασμό, σε να μην δάηρχαν τ' άλλα κορίτσια, περιμένοντας να σχολάζουν, για να πάνε ιτιά-σιγά, πιασμένες άπ' το χέρι, λέγοντας για τέτοια πράγματα:

— Σήμωρα έχοουμε σε σπιτι μακα- ρόνια.

— Η μαμά έχει έτοιμάσει το φαί.

Άλλά ή όρα των έργοχειρών ήταν ή πιο δσοκολη. Άιγες ήξεραν να πλέ- ζουν, μια-δαδ έφραδαν κι' άπ' αυτές λίγες είχαν νήμα και φυλλίδι, δελόνα και άαχλωθήρα και κάτι για ράφισο.

Η Σιντέλια έφραβε κι' δλας ένα που- κάμισο. Η Κυβαλλίρι τροπήθηκε, της έτρεψε αίμα άπ' το δάχτυλο, το πιπι- λιος και δέν ήθελε να ξαναρράφη. Η Τεκκία κι' ή Μπουσινγκαρτζόνη είχαν κάλτσα κι' έπλεκαν, σηκώνοντας τα χέρια, σοβαρές-σοβαρές, σε να μετροδ- σαν εις βολιές. Οι άλλες πού δέν έφ- ραδαν και δέν έπλεκαν δε μπορούδαν να ήσοχάσουν μια στιγμή, δε μποροδ- σαν να σιωπήσουν' άφαιλα να θυρώσω πούδ για να έπιτόχω λίγη ήσοχία.

Έπειτ' από πέντε λεπτά, μια φωνού- λα δειλή με ρώτησε.

— Κυρία, κάντε μας μια χάρη.

— Τι χάρη;

— Πές τε μας, πρώτα, δτι θα την κάμτε.

— Άφου δέν έβρω τι πράγμα είναι;

— Κυρία, μπορείτε να μάς την κά- μτε.

— Πές τε λοιπόν.

— Κυρία, θέλουμε να έτρωμε πως λέγαθε.

Είπα βιαστικά τ' όνομά μου κι' άμέσως ένας χορός από θαυματικά. — Ω, τι άραίο όνομα, πούδχτε, κυ- ρία! Εδούχιζμένη, σε, πούδχτε από τ' όνομα.

Άλλά κείνη τη στιγμή αυτό το δαιμόνιο, ή Άλόη, με τα πορετώ- δη μάτια, έκαμε τόσες άταξίες, δσε μπορούδν να βροδν άπ' ν'α στραβό κε- φαλάκι έσοκισε ένα τετράδιο, έκαφε ένα παπούτσι της Παρασκάντολο, έδ- κλε μια καρφίσα άνάμεσα από δαδ της δόντια και δε μπορούδσε πιά να τη βγάλη, τώκισε το στήρημα ενός θρα- νίου, έσπασε ένα γυαλι και πλήγωσε ένα χέρι.

Τίποτα δέν την μπορούδσε, γελοδσε για τις φωνές, γελοδσε για την τιμωρία, πήγαινε σε μια γωνία, χόρισε τα- ραντέλλα και έκαμε με τα χέρια τα τζιλια, έφρασε στο άπροχώρητο. Μερικές στιγμές μεδρόχόταν να τη μπατίσω' άλλοτε μού άνέβαιναν τα δάκρυα στα

μάτια. Έκείνη ήταν πάντα άδάμαστη.

— Άλόη, αν δέν ήσοχάσης λίγο, φωνάζω τη διουθόντρια και πηγαίνω άπάνω, — της είπα ήρωμα.

Έκείνη με κοιτάζε κ' άπ' τα μάτια.

— Αν μ' άφήτετε να σε φιλήσω, κάθομαι ή οχη, μούλε.

— Ω, μά είσαι πολύ άδθάδης!

— Θέλω να σε δώσω ένα φιλι — ξανάσε έπιμονα. Στο τέλος στάθηκα να με φιλήση.

Τότε έκείνη κάθησε, έμειν' άκίνητη, με τα χέρια σκαρωμένα, με μια μα- γάλη λήση. Όταν έφουγα, έκείνες οι μικρές με περικόκλωσαν, φωνάζον- τας:

— Κορία, να ξαναρθετε γρήγορα! Κυρία θα το πητε άπάνω πως εδμα- στε καλές;

Τις δικακόπε, κοντά σ' ένα έσογικο μαγαζάκι ενός περάτη, είδα τη Σιν- τέλια καθισμένη, πού έφραβε. Με γνώ- ρισε και σηκώθηκε, κοιτάζοντάς με με το ίδιο δειλό βλέμμα.

— Είναι πατέρας σου δ περάτης;

— Μάλιστα, κυρία.

— Σί, προβοβίσητες;

— Μάλιστα, κυρία-δσοκίλα' πήρα το μετάλλιο.

— Κι' οι άλλες;

— Άσπριφθηζην είκοσι, κυρία-δα- σκάλα.

— Κ' ή Άλόη, άλήθεια!

— Όχι, κυρία-δσοκίλα. Η Άλόη πέθανε.

— Πότε πέθανε;

— Τον Αδγουστο.

— Κι' από τι άρρώστια;

— Είχε πορετό κι' άκόμα είχε και δήχα, πού της έκανε κακό στο στή-θος. Έπειτα πέθανε.

— Σή την είδες;

— Μάλιστα, κυρία-δσοκίλα' έπήγε ή διουθόντρια κι' έγώ πήγα με τη Κυβαλλίρι. Είπε στη διουθόντρια πές τε σ' δλας τις δασκάλες δτι ζητώ να με συγχωρήσουν για τις προ- σβολές μου.

Και τα καινούργια πεπούτσια, πού της είχε φτιάξει ή μητέρα της, πού δε θα τα φορούσε πιά, γιατί πέθαινε, εά έστειλε δάρο στην Καζανόδκ, έλει- νη τη δαστοχισμένη πούδρόταν στο σχολείο με τούκαρα.

Άπό το 'ταλικό της Μαυθλίδης Σεράο!

ΣΠΗΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΡΗΤΑ

Κόκκαλα δέν έχει ή γλώσσα Κι' όμωε κόκκαλα τσακίζει Δίκια κι' άδικα μοιράζει Και χαρά στον πού γνώριζει Για να την έξουσιάζη, Τι να λήη, πού και πόσα.

CHEF

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΓΕΦΥΡΑΚΙ

Ένας μικρός είχε το έλάττωμα να λήη φέματα. Και πολλές φορές χωρίς κανένα σμφέρο' έται για γοδσο.

Μια μέρα πήγαινε περίπατο με τον πατέρα του στην έξοχή. Περνώνας από μια σάνη, είδαν ένα μεγάλο σκό- λο πού τη φύλαγε.

— Τι μεγάλο σκόλι! είπε δ πατέρας.

— Μπα! έκαμε δ γιός' αυτό δέν εί- ναι τίποτα. Έγώ μια μέρα, στο λιμάνι, είδα ένα σκόλι πού εχε μαζί του ένας έξνος, μεγάλο σε μοχάρι.

— Τόσο πούδ; άπόρησε τάχα δ πα- τέρας.

— Ίσως ήταν και μεγαλύτερο, άπο- κρήθηκε δ γιός.

Ο πατέρας καμώθηκε πως το πι- στεψε:

Σε λίγο είδαν από μακριά ένα γε- φοράκι.

— Τι δμορφο! φώναξε δ γιός. Πάμε να το ίδομε κι' από κοντά;

— Μη βιάζεσαι κι' από και θα πε- ράσωμε σε λίγο, άποκρήθηκε δ πατέ- ρας. Πρέπει να έβρης δλωε, πως αυτό εδμορφο γεφοράκι είναι μαγεμένο.

— Μαγεμένο; Τι δηλαδή;

— Νέ, όποιος έχει πη φέμμα, άκα το περάση, δουδώνεται στη στιγμή.

— Και μένει βοοβός; ρώτησε με φόδος δ μικρός.

— Σ' δλη του τη ζωή! Μα σε γιατί φοβήται; Είπες κανένα φέμμα;

— Όχι... δέν είπα... μά...

— Έμπρός λοιπόν!

— Έμπρός!.. δε φοβήται.

Και προχώρησαν προς το γεφοράκι.

Άλλά τοδ γιός έτροσαν και τα γόνατα κι' ή καρδιά. Δε μπόρεσε πιά να βα- σταίξει. Και λέει: τον πατέρα του:

— Σιγότερα πατεράκη, να ζητ... που- ράστηκα... έπειτα έλω κάτι να σοδ πώ.

— Για, νακούσω.

— Τώρα θυμήθηκα καλά. Ο σκό- λος τοδ έξνου δέν ήταν καθυπότ' άμο- σχάρι. Ήταν άπάνω κάτω σαν ένα μι- κρο γαϊούρακι.

— Καλά, παιδί μου. Νά, φτάσαμε στο γεφοράκι.

Ο έρωτας τρέχει από το χλωμό πρόσωπο τοδ παιδιοδ. Κι' έξαφνα κάλι: σέβεται.

— Πιτεράκη!..

— Τι είναι, παιδί μου;

— Σοχώσε με, πατεράκη, θα σοδ πώ την άλήθεια. Ο σκόλος τοδ έξνου δέν ήταν πού μεγάλο άπ' το μαγερό- σκυλο πού είδαμ!

— Αυτό τώξερε, άποκρή ημε χαμο- γελώντας δ πατέρας. Μα σάσου να σοδ πώ κι' έγώ την άλήθεια: Το γεφο- ράκι αυτό δέν είναι μαγεμένο. Έτσι σοδ τώσα, για να σε πιάσω.

(Μίμωσις)

ΓΡ. Ξ.

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ... ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η κορά-Σοφία, η χήρα Σαράνταινα, ήταν ως σαράντα χρονών γυναίκα και κατοικοέστος ο ένα μικρό χωριό, φτωχικό και δυστυχισμένο.

Ο μακαρίτης ο άντρας της, ο κέρ Σαράντης ο ξολοκόπος, είχε πεθάνει νέος, αφήνοντας της τρία άρσανά, που το μεγαλύτερο, ο Πάνος, ήταν τότε δεκάχρονο, το δεύτερο, ο Λάμπρος, πέντε και το μικρότερο, ο Κωστής, μόλις δυο μνημόν!

Η οικογένεια είχε το σπιτάκι της στα ριζιμιά ενός φηλού βουνού. Ήσαν καλυμμένο, περικλωμένο από λαχανόκηπο, που έφτανε ως το δρόμο. Λιγούσα πράγματα έκαναν ο μικρός αυτός κήπος και πίσω απ' το σπιτάκι ήταν μια κοφάκη, που έδινε κάθε χρόνο λίγο μέλι. Μα τα λαχανικά του κήπου και με τα λίγα παραδάκια, που της είχε αφήσει ο άντρας της, κατόρθωνε η δυστυχισμένη χήρα να τρέφει τα τρία παιδιά της και τον έπαινό της. Οι έργοις του σπιτιού, οι φροντίδες των μικρών παιδιών, δεν της άφηναν καιρό να ξενοδολεύει στα χωράφια και να κερδίσει περισσότερα.

Ός τότε, με τη μεγάλη οικονομία και τάξη, η κορά-Σοφία κατάφερνε να τα βγάλει πέρα μα επλησίαζε χειμώνας, ο κήπος δεν έκανε πια τίποτα κι η χήρα βρέθηκε σε μεγάλη ανάγκη. Για να εξασφάλιση το φαί των άρσάνων της, αναγκάστηκε τότε να πουλήσει κάποια χωράφια, κληρονομιά του μακαρίτη. Ο άγοραστής, σκληρός κι άπονος άνθρωπος, ώφελήθηκε από τη φτώχεια και την ανάγκη της οικογένειας, για να το πάρη για ένα κομμάτι φαμί που λένε. Σε λίγο ξεδούτησαν και τα λίγα παραδάκια, που πήραν από το χωράφι εκείνο. Τι τα θέλατε όλα φτωχικά κι αν ζούν τέσσερες φαγές, μ' όλη την οικονομία, έχουν πάντα το έξοδό τους.

Σε μεγάλη απελπισία βρέθηκε η άμοιρη κορά Σοφία. Τι να κάνει; πώς να ζήσουν; Έλαιγε με θερμά δάκρυα, μα κανένας δεν την παρηγορούσε. Όστε τα παιδιά της που, μικρά καθως ήταν, δεν μπορούσαν να καταλάβουν τη θλίψη της μητέρας τους.

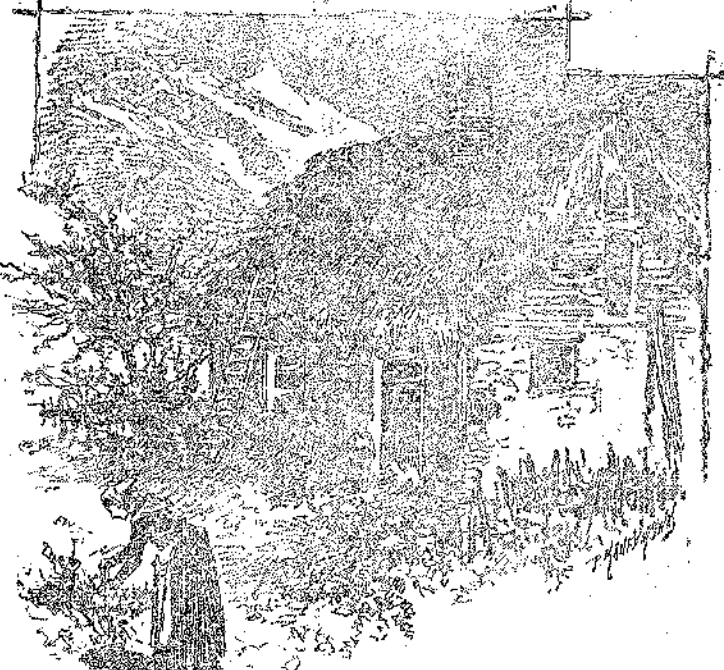
Μόνο το μεγαλύτερο, ο Πάνος, που ήταν γνωστό παιδί, καταλάβαινε τη θέση τους. Καταλάβαινε πολύ καλά πως η μητέρα του ήταν τόσο λυπημένη, γιατί δεν είχε πια λησικά ναγοράσει φαμί κι αν διαρκούσε ακόμα αυτή η κατάσταση, όλοι τους θα πείθαιναν της πείνας.

Ο Πάνος ήταν καλό παιδί, είχε καλή καρδιά. Πήρε μια μεγάλη άποφαση και μια μέρα είπε της μητέρας του: — Άκουσε, μάνα. Σε λίγο έρχεται Νοέμβρης. Τα λαχανικά του κήπου θα ξεραθούν. Δε θα έχω πια φαμί να φάω, διγής. Κι' εγώ, μάνα, λέω να φύγω, να πάω να δουλέψω.

Άκούγοντας το γιο της να μιλή έτσι, η δυστυχισμένη χήρα συγκινήθηκε πολύ. Δεν το περίμενε... Αγαπώσα-

— Άκουσε, μάνα. Σε λίγο έρχεται Νοέμβρης. Τα λαχανικά του κήπου θα ξεραθούν. Δε θα έχω πια φαμί να φάω, διγής. Κι' εγώ, μάνα, λέω να φύγω, να πάω να δουλέψω.

Άκούγοντας το γιο της να μιλή έτσι, η δυστυχισμένη χήρα συγκινήθηκε πολύ. Δεν το περίμενε... Αγαπώσα-

Ήσαν καλυμμένο, περικλωμένο από λαχανόκηπο... (Σελ. 308, στ. α')

σε τον Πάνο, τον φίλησε και του είπε: — Παιδί μου, καλό μου παιδί, έχεις χρυσή καρδιά έτσι. Μα που θα βρεις δουλειά, παιδάκι μου;

— Σεις μεγάλες πολιτείες, μάνα. Έχει θά βγάλω λεφτά, πολλά, να ζω εγώ και να σου στέλω.

— Και που να πάω; είς πολιτείες; Μικριά βελία από δω, πολύ μικριά. Δεν θα γνωρίζεις εκεί-πέρα κανένα. Θα είσαι ξένος κι' έρημος. Κι' εγώ πάλι, τι θάκοιμισή η κακομοίρα, σαν δες τα έχω καντά μου τα παιδάκια μου, να μου δίνουν δόναξη να υποφέρω την κακομοιριά; Άχ, Πάνο μου! καλύτερα να φύγω τη νύκτα κατ' έμερο, να πάω εις πόρτες και να ζητιανέψω, για να κοουτσήσουμε αυτό το χειμώνα, μα να μη φύγεις, παιδάκι μου... Θάρη πάλι ανοίξη και θα τα βολέ-

— Άχ, μάνα, είπες. Άφησέ με καλύτερα να φύγω. Μου είπαν πως σεις μεγάλες πολιτείες, έβγαλαν βρίσκουν δουλειά, όσοι θέλουν να δουλέψουν. Μα εδω-πέρα, στο φτωχό μας, το

φτωχό. Είναι μικρό άκομα, για να μου ξενιτευτής, καρδοβία μου!

— Άχ, μάνα, άκουρίθης ο Πάνος; δεν είσαι πια μικρός. Κι' έν' άλλο παιδί απ' το χωριό μας, ο Σωτήρης της κορά-Γιώργινας, — τον έβρεις, — έπήγε στα ξένα. Ο γονός του ταβ' έγορασε ξεκίτηδες μια μαίμα. Του την έβγαλαν μέσα ο ένα κλουδί, του τη φόρωσαν και τον ξαπέτασαν. Γόη-ριζε από χωριό σε χωριό, ο κόσμος έτραχε να βλέψη τη μαίμα; ο Σωτήρης τραγουδούσε, μαζευσε πεντάρες και σε λίγο έστειλε ένα καλό κομαδάκι στην μάνα του.

Αυτό ήταν αλήθεια. Το χωριό, έσο, κατοικοέστος η χήρα κορά-Σαράνταινα, βρισκόταν σε ο Σαβίλο, πιαν έπαρεια της Γαλλίας, που ήταν άλλ στα Ιταλία. Και πολλά παιδιά απ' αυτή τη χωριό κρημνίζον με περιεργαζή, με αλόκτα έργα, και χερσεύον, και τραγουδούν, για να μαζέδουν λεφτά.

— Μα εγώ, φτώχη μου, είπες η χήρα, δεν έχω να σου άγοράσω μαίμα. — Δεν πειράζει, άκουρίθης το να δι' φάγω και χωρίς μαίμα. — Σι το δρόμο πώς θα ζής; — Μ' έμαθες ένα σερβ τραγουδάκι. Θα τραγουδά στα χάνια των χωριών και θα μου βήχουν πεντάρες στη σπύρα μου. — Μα και που θα περνάς το βουνό, αν σε βρουν τίποτε άγρία, παιδάκι μου, και σε φάει;

— Τηράμια δεν τρών τα παιδιά, που πάνε στα ξένα, να κερδίσουν λεφτά για τη μάνα τους. — Άχ, παιδάκι μου! Το ξέρεις πως αν πάγεις τίποτα, εδω θα πεθάνω από τη λύπη μου;... Μείνε μαζί μου... Άμα μεγαλώσης ακόμα λίγο, θα σε δώλω κάπου εδω τα φρα ά. ά. βλαδεις. Άμα είμασες όλοι μαζί, θα άποφέρουμε καλύτερα τα θέσνα και εις πικρές της ζωής μας...

Όστε τα λόγια, όστε τα δάκρυα της μητέρας έκιναν τον Πάνο ναλλάξη γνώμη.

— Όχι, μάνα, είπες. Άφησέ με καλύτερα να φύγω. Μου είπαν πως σεις μεγάλες πολιτείες, έβγαλαν βρίσκουν δουλειά, όσοι θέλουν να δουλέψουν. Μα εδω-πέρα, στο φτωχό μας, το

μικρό μας χωριό, δε βρίσκαι κανείς... Κι' έπρόθεσες με παρηφάνια: — Έπειτα, να σου πω και τάλλο; Έγώ είμαι ο μεγαλύτερος γιος και, τώρα που πέθανε ο πατέρας μας, εγώ είμαι ο άρχηγός του σπιτιού. Δικό μου χρέος είναι να σε βρηθήσω να μεγαλώσης τα μικρά. Έλα, μην κλαίς, μαννούλα μου, και σε λίγο θα γορτώ πίσω, μεγάλος, και θα σου φέρω πολλά λεφτά, να τρώς φαμί από σιτάρι, κι' όχι μπαμπούτα, να τούβες όλοι χαράβωναι κι' εδωχισμέναι...

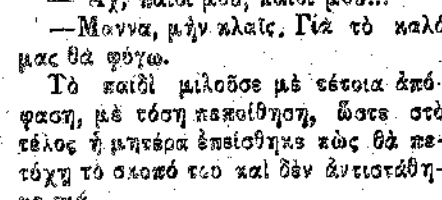
— Άχ, παιδί μου, παιδί μου... — Μαννα, μην κλαίς. Για το καλό μας θα φύγω. Το παιδί μιλούσε με εέτοια άποφαση, με τόση πακοίθηση, όστε στο τέλος η μητέρα έπεισθησε πως θα πετόχη το σκοπό του και δεν άντιστάθηκε πια.

[Έπεται συνέχεια] Από το Γαλλικό παράφρασις Α. Η. Κ. και Γ. Σ.

Κι' έπρόθεσες με παρηφάνια: — Έπειτα, να σου πω και τάλλο; Έγώ είμαι ο μεγαλύτερος γιος και, τώρα που πέθανε ο πατέρας μας, εγώ είμαι ο άρχηγός του σπιτιού. Δικό μου χρέος είναι να σε βρηθήσω να μεγαλώσης τα μικρά. Έλα, μην κλαίς, μαννούλα μου, και σε λίγο θα γορτώ πίσω, μεγάλος, και θα σου φέρω πολλά λεφτά, να τρώς φαμί από σιτάρι, κι' όχι μπαμπούτα, να τούβες όλοι χαράβωναι κι' εδωχισμέναι...

— Άχ, παιδί μου, παιδί μου... — Μαννα, μην κλαίς. Για το καλό μας θα φύγω. Το παιδί μιλούσε με εέτοια άποφαση, με τόση πακοίθηση, όστε στο τέλος η μητέρα έπεισθησε πως θα πετόχη το σκοπό του και δεν άντιστάθηκε πια.

Αγαπητοί μου, ΔΥΟ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΒΑ σήμερα δυο γράμματα, το ένα από Διαπλασπούλα, το άλλο από Διαπλασπούλο. Άσχετα όμως διόλου μεταξύ τους. Για δυο διαφορετικά πράγματα μιλούν, ρωτούν και με παρακαλούν να τους απαντήσω. Κι' όμως είναι σχετικά. Τόσο, όστε με τα δυο αυτά θέματα μπορεί έβραία να γράψω μια μονήρη Έπιστολή.

Η Διαπλασπούλα, που είναι 13 χρονών, με γράφει πως διασκεδάζει υπερβολικά με την εκίνηση του περιοδικού μας. Άλλα έχει κι' ένα παράπονο: Την πειράζουν, τη σκαίρουν, μερικές εκφράσεις που συναντά εις Μικρές Άγγελες. Το πνεύμα τους το βρίζουν πρόσωπο, χοντρό, χυδαίο. Και θα το ήθελε λεπτότερο, ευγενικότερο, έξυπνότερο. Έτά πειράγματα, λέει, που κάνουν τα παιδιά μεταξύ τους, είναι πολύ άσχετα, με κίτι λόγια που μεταφράζονται, έμερικό άμύ'α το ζουάρι, κάτω τα κερτίσια, κιλότερα να έβουναι κοουτσουμπόλια, κι' ένα σαρβό τέτοια. Δεν κάνει μια Έπιστολή μ' αιδό το θέμα, να πής εις Διαπλασπούλα να βρσκουν πειράγματα με περισσότερο πνεύμα, με

μεγαλύτερη εδφύτα, να κάμεις το γού τους να λογάζαι. Λίγο περισσότερο; Και με συγχωρήτε για την ενόχληση... Ο Άλλος, Διαπλασπούλο κίπως μεγαλύτερο, μου παριστάνει πρώτα την ενχαρίστηση που αίστάνθηκε διαβάζοντας το βιβλίό μου «Στάχνα και Παπαρούνας» και μαθαίνοντας απ' αυτό εέτοια όρατα πράγματα. Με πληροφορεί πως περιμένει άνυπόμονα το Β' τόμο, που θα περιέχη «Φυσιογνωμίες από τη σύγχρονη Λογοτεχνία». Και τέλος με παρακαλεί να του λύσω μίαν άπορία που νη κάποιαν απ' αυτές τις φυσιογνωμίες: το ζακύνθιο ποιητή Άνδρέα Κάλβο. Γιατί ο Κάλβος είναι μεγάλος ποιητής; Τόν έδιάβασε, άλλα δεν του άρεσε. Τα ποιήματά του τα βρήκε άνοστα, ανάστα, πεζά. Δεν άρείται την άξία του, άφου τόσοι τον αναγνωρίζουν, δεν είναι κανένα βιβήλος αυτός; άλλα δεν την καταλαβαίνει και θέλει να την καταλάβη... με μια Έπιστολή μου.

Έ, λοιπόν! — και γι' αυτό που θα σου πω τώρα, βέβαια να τόσο άσχετα υπάγορματά σχετικά, — σου θα μπορούσα με μια Έπιστολή, ή με δέκα, να κάμω μερικά Διαπλασπούλα να βρσκουν έξυπνότερα πειράγματα, να δεχθουν περισσότερο, λεπτότερο, ευγενικότερο πνεύμα εις Μικρές Άγγελες τους και παντού, άλλο τόσο θα μπορούσα να κάμω και το φίλο μας σου άπορεί για τον Κάλβο, όχι να μάθη, γιατί την έξερει, άλλα να ιδή, να καταλάβη και μόνος του τη μεγάλη έξλι αυτού του ποιητή.

Γιατί και τα δυο πράπη να τάχη κανείς από φυσικό του: και τόνά είναι έξυπνος, να πειράξη με πνεύμα, να μιλή ή να γράφη μ' εδφύτα, με χάρη, χωρίς προστιχίες, χωρίς χυδαίτητες, χωρίς άνοστιές και το να είναι καλαίσθητος για να αλοθίνεται, να ένοιξη την άμορφιά έδος ποιητικού έργου. Άλλο να πληροφορηής για τον υπαρχή, να γνωρίζης ενα μεγαλύτερον ποιητή ο' έναν που τον άγνωστ' άλλο να έξηγήτης ενα πολύπλοκο κίπως ποιήμα του, μια ιδέα του κάπως σκοτεινή κι' άλλο να κάμης να καταλάβη το μεγαλειό του έαν που τον έξερει, πν τον έδιδύκισαι και που άνοστις απ' όλους πώς είναι μεγάλος.

Αδτή, βλέπεις, είναι η περιπτωση του φίλου μας: Έμαθε τον Κάλβο, άκουσε να τον έπαινούν, έπήγε να τον διαβήση. Και βρήκε τα ποιήματά του, όχι σαρβνά, όχι σκοτεινά, άλλα άνοστα, ανάστα, πεζογραφήματα σε στίχους. Που θά πής ζει τα κατάλαβε, άλλα δεν του άρεσαν' έννόησε τις ιδέες τους, άλλα του διέφυγε ή ομορφιά τους. Πώς να του τη δείξω εγώ; Να πάρω μια 'Οδή του Κάλβου και να

του την άναλύσω αισθητικώς; Άλλα κι' οι αισθητικώς άναλύσεις δεν είναι παρά για εκείνους που βλέπουν μόνοι τους την άμορφιά και ζητούν το λόγο: γιατί είναι άμορφο αυτό που μου άρέσει; Τους άλλους, εκείνους που ρωτούν γιατί είναι άμορφο αυτό που δεν μου άρέσει, αυτό που μου φαίνεται άσχημο ή άδιάφορο; οι αισθητικώς άναλύσεις τους συγχύζουν περισσότερο. Γιατί, ενφ πέθειται κάποιος δ νους τους, το αλοθήμα τους έξακολούθει να μένη άμετάπειστο. Και τότε λένε ψέμματα, γελούν τον ένανό τους και τους άλλους, πως τους άρέσει ενα πράγμα, ενφ, κατά βάθος, δεν τους συγκατέ καθόλου.

Πάλι καλά που ο φίλος μας έχει την ειλικρίνεια να δηλογη πως ο Κάλβος τον άφίνει άσημνήτο. Γιατί άλλο, άνόητοι, που διαβάζουν ή άκούνη εκάστους και θυμασμούς για τους μεγάλους, άποκρίνονται πως τους ένοσούν και τους θανατούν κι' αυτοί: «Α, ο Κάλβος!... ά, ο Σολωμός!... ά, ο Παλαμής!...» Η ελικρίνεια είναι πολύ προτιμότερη. Ο Κάλβος δεν μέρεται κι' ά, λένε, τι θέλουν, τελείωσε! Μονο που η ελικρίνεια αυτή δεν άρχει για να καταλάβη κανείς κι' εκείνο που, από φυσικό του, δεν καταλαβαίνει... Θυμώμαι τώρα, κατά τύχη, αιδεός τους στίχους του Κάλβου από την 'Οδή του στη Ζάκυνθο

«Η λαμπράς η αιδώνιος Σου βέχει την ήμεραν Τους καρπούς, και τα δάκρυα Της νυκτός εις έσος Γίνονται κρϊναί

Δεν έμεινε, κι' αν έπεςσε Ποτέ, εις το κροδοπόν σου «Η χιών ποτέ ο θερμός Κύων δεν έμάρανε Τά σμέραγδά σου.

Όποιος διαβάζει, όποιος άκούει αιδεός τους στίχους, και δεν βλέπει άμείσως την άμορφιά τους σαν ένα φέβ, και δε νοιώθει το θρος τους, το μεγαλειό τους, σαν του βουνού που κοιτάζει έμπρός του, παρά τους βρσκαι σαχλούς και πέζους, άς μη περιμένη από καμμιά έξήγηση κι' από καμμιά διδασκαλία! Δε θέλω όμως να πεκλίπω το φίλο μας που μου γράφει «Η ελικρίνεια, πρώτα, που έχει, είναι κάτι τί. Έπειτα το γούστο, το άνώτερο γούστο, έρχεται κάποιος άγογότερα, με την ήλικία. Μπορεί να είναι μικρός ακόμα γι' αυτά. Μπορεί επιτέλους να μην έξηη καλλ καλλ όύς τι έννοει ο Κάλβος, όταν λέη, σιούς παραπάνω σίχους, λαμπράς, δάκρυα, πρόσωπον, Κύων, σμέραγδα. Και να τα νομίζει επεζά, γιατί του διαφεύγουν εκείνα που συμβολίζουν.

Σεις άπορώμαι ΦΙΛΙΣΝ

Σεις άπορώμαι ΦΙΛΙΣΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Τό ήλιολουμένο πρωινό,
Στό δασωμένο τό βουνό
Καθώς σε σκόλη;

Κι' ή κρημαστή νεοκαλιά
Πώς τραγουδοῦσαν
Και σὸ λειβάδι ἀρνιά μ' ῥά
Χόρευε τριπλοῦσαν δροσιστῶ.

Κι' ὁ ήλιος στέλνει σὲ φίλτα
Ἀχιθίδες σὲ κάθε φωλιά.
Σὲ κάθε στήνη
Τὸ κάθε ἀρνί, κάθε πουλί.

Ποῦ ψάλλει τὴν ἀνατολή,
Γιὰ νὰ ζεστάσει.

ΠΟΣΟ ΑΧΙ ΠΟΣΟ ΜΗΛΙΖΕΙΣ Ι.

Μικρὴ καὶ τρεμουλιαστὴ στα-
λαγματιά, πὸν τρεμοσαλεύεις, σὸ
δάκρυ, μὲ παράπονο, σὴν πρῶ-
σινη γούλινα τοῦ παραθυριοῦ
μου, ποσο ἀχι πόσο μοιάζεις μὲ
τὴν ψυχὴ μου!.. Ἦσουναι καὶ σὺ
ψηλὰ στὸν οὐρανὸ νὰ μερὰ εὐ-
τυχισμένη, μαζὶ μὲ τὰς ἄλλες σὺν
συντροφίαις, κοντὰ σὸν χρυσὸν
ήλιο καὶ σὴν λαμπρὰ ἀστερία...
Κι' ἔξωθεν ἀλατάνθηρες δι-
επεφτες.. Ὁδήγησε νὰ κρηματῆς
ἀπὸ κάτου, μὰ δὲν μπόρεσε, κι'
ἐπεφτες πρὸς τὴ γῆ πὸν τὴν ἔβλε-
πες μὲ τρυμὸ νὰ μεγαλῶνῃ. Κι'
ὄταν βρεθῆκες κοντὰ σὴν πρῶ-
σινη γούλινα τοῦ παραθυριοῦ
μου, πιάστηκες οπαμοαδικὰ κι'
ἀπελπισμένα ἀπάνω της, γιατί
σὸ τρυμὸς ἡ ἀπὸ τὸσο κοντὰ
θῆσα τὴν γῆ, πὸν ἔβλεπες νὰ σὲ
ρουφήξῃ βαθεῖα, βαθεῖα στα
σπλάχνα της. Καὶ νόμισες ὅτι
θὰ μπόρῃσες ἐστὶ ν' ἀπορῆγες
τὸ πέσιμο αὐτὸ, πὸν τὸσο σὲ τρυ-
μαζεῖ. Πόσο ὄμως γελάστηκες,
ψυχὴ σταλαγματιά! Σὴν τὸ δά-
κρυ, πὸν τρεμῆς γιὰ λίγο σὸν βλε-
φαρο κι' ἔπειτα κινεῖται καὶ
περφεῖται, ἐστὶ καὶ σὸν πῶς ἀπὸ
τὴν πρῶσινη γούλινα, πὸν δάναὶ ὁ
μόνος μάρτυρας τῆς ἀγωνίας σου
καὶ πὸν σὸν χαμογέλασε κι' ἐστὶ
θα δεχθῇ κι' ἄλλες σταλαγμα-
τιές, πὸν σὴν κι' ἐπὲ τρυμαγμένες
θὰ πρῶσινον οπαμοαδικὰ κι' ἀ-
πελπισμένα ἐπάνω της..

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κίρκη τρώει σαλάμι καὶ
τὰ πιπέρια πὸν βροῖσκει μέσα, τὰ
φουλὰ σ' ἐνὶ κουτί.
—Τὶ τὰ θέλεις; τὴ ρωτοῦν.
—Θὰ τὰ φυτέψω, ἀπαντῶ, νὰ
φυτρώσουν σαλάμιες.

Ἡ μικρὴ Ρόζα θέλει ἕνα μπρι-
κι νὰ φάσῃ καφῆ. Καὶ φωνάζει σὴν
ὀνηρέμια.
—Σὴς παρακαλῶ, φέρτε μου
ἕνα βρικιόν.

Ἐστὰν ἐπὶ τοῦ Παναχοῦ Πορθῆτος
Στὸ σχολεῖο:
—Τὶ μέγος λόγου εἶναι ἡ
μυῖα, Νίκο;
—Ζωῖφιον!

Ἐστὰν ἐπὶ τοῦ Ἀνδρῆ-Χουρῆτος
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

ὄλο νὰ μεγαλῶνῃ. Καὶ πιάστηκες
οπαμοαδικὰ κι' ἀπελπισμένα ἀπὸ
τὰ πρῶσινα φτερά τῆς Ἐλπίδας.
..Κι' ἐστὶ, σὴν ν' ἐπὲ γελάστηκες
ἡ φτωχὴ ψυχὴ μου, καὶ σὸν λίγο
ἐπεφτες κι' ἐβρίνη, σὴν ἀγκαλιά
τοῦ Πόνου, πὸν τὴν ρουφήξῃ βα-
θεῖα ἀπὸ σπλάχνα του, ἐπὶ ἡ
Ἐλπίδα χαμογέλασε εἰρωνικά κι'
ἀπλόως τὰ φτερά γιὰ νὰ δεχθῇ
κι' ἄλλες πολλές σὴν τὴ δικὴ
μου ψυχῆς.. Μικρὴ καὶ τρεμου-
λιαστὴ σταλαγματιά, πὸν τρεμο-
σαλεύεις, σὸ δάκρυ μὲ παράπονο,
σὴν πρῶσινη γούλινα τοῦ παρα-
θυριοῦ μου, ποσο ἀχι πόσο μοι-
άζεις μὲ τὴν ψυχὴ μου!..

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 204ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΥΞΕΡΩΝ

Προσθέντες τὴν 4 Ἰουνίου 1928
πρὸς τὸν δῶρον τὸν εἰς τὰ
φύλλα τῆς «Διαπαλάσιως» Ἰουνίου, Ἰου-
λίου καὶ Ἀυγούστου 1928 δημοσιευθε-
σάντων 157 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

101 δημοσιευθέντες ἕκαστον ὄνομα
τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος
τὸς ἀριθμὸς ἀριθμὸς ἀριθμὸς, ὁ δεύτε-
ρος τὸς ἀριθμὸς ἀριθμὸς ἀριθμὸς, ὁ τρί-
τος τὸς ἀριθμὸς ἀριθμὸς ἀριθμὸς.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἰσὶν ἀνάγκη
ἐκὸν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τὸν Α' ἔλα-
βον νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα σὸν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 25 δὲ ἕξοδα τὸν κλη-
σὶ, νὰ ῥαφίσων ἐντὸς τομῆσων τὸ πᾶ-
ν ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς 3
Δεκεμβρίου 1928. διὰ τὴν κατόπιν παρα-
γορῆσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο) εἶνα ὁ-
μοῦν ὅτι δὲν ἔσονται ἀναγκαστοὶ
τὸν εἶναι 1924-1928 (Β' Περίοδος) μὲ
ἕκαστον τρεῖς (3 διαγράμματα). Οἱ τὸν
3 ἔλαβον νὰ ῥαφίσων ἕκαστον τρεῖς
μὲ ἐκπῶσιν δὲν (3) δρ. καὶ οἱ τὸν 4
μὲ ἐκπῶσιν μίαν (1) δρ. (τὰ καὶ Ὁ-
μοῦν Συνδρομητῶν, τοῦ 1922, Κεφ. Α',
§ 19, Σημείωσις) 1.

9, 4. Σινῶν Παλιόπου, 28, 9, 6.
Γιακῆς, 75, 8, 5.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀστέ-
ροπούλου, 44, 5, 2. Ἐλπιδοπούλου,
Πορφύρα, 11, 2, 1. Σπαντζοῦ,
26, 8, 2. Βλαστέρας Σιμωναίου,
14, 2, 3. Ἀσκήτῶν Ἀραβῆς, 27, 3,
4. Γαλιτῆς Ἀγκύρας, 22, 3, 2.
1. Ἠλιόπουλος, 49, 5, 3. Κων-
σταντίνος ὁ Βουλγαροκτόνος, 2,
1, 1. Ἠλιόπουλος Ἀγών, 8, 1, 1.
Ἐπιπέδης, 14, 2, 1. Γλαυκία Μα-
λαχολιά, 58, 6, 4. Κική, 22, 3,
2. Ἰρις, 24, 3, 2. Βασιλεία Ἀ-
θάνας, 20, 2, 1. Ἀντί, 30, 3, 3.
Σαράντης, 54, 6, 3. Λαυρεντία,
Ἀγαθάκη, 8, 1, 1. Σουραζέτα
τῆς Αἰγύπτου, 31, 4, 2. Ἀριστο-
φάνης, 30, 3, 2. Ψυχὴ τοῦ Πα-
λαιολόγου, 28, 3, 2. Λάβραρον τοῦ
21, 8, 1, 3.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΣΙΣ (12 ἐτῶν καὶ
κάτω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλί-
α, 103, 11, 7.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μι-
χὴς Παρδῆας, 83, 9, 7.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γελα-
ργός, 68, 7, 5. Δὸν Κολοκυθόπου-
λος, 66, 7, 4. Περωντὸς Πήγασος,
59, 8, 4.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μικρὸς Μίμης, 40,
4, 2.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρη, ὁ
Κερκυραῖος, 27, 3, 4. Γ. Α. Πο-
μόνης, 27, 3, 3. Πηλιόρσις,
23, 3, 2.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΩΣ
ΜΑΝΗΒΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΩΣ»,
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ βλέπω μπροστὰ μου.
Ἐστὶ καὶ σὸν σκωτάδι σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο! Δὲ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΚΑΠΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Της Α' Περιόδου (1879-1893) από τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν έκτομη μόνον οι έξις έπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος 19ος και 20ος Έκαστος τόμος δε 18, τετραδικονικώς δε έπιστελλόμενος δραχ. 18 διά τόν Έρωτηρικόν και δραχ. 20, διά τόν Έξωτερικόν,

Της Β' Περιόδου (1894-1922) υπάρχουν όλοι οι εκδοθέντες τόμοι, 29 εν όλθ. Έκαστος τόμος όρατος δε. 47 και ραμμένος δε. 50. Τετραδικονικώς τέλη διά τόν τόμον προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά τόν Έρωτηρικόν δραχ. 2 ό άραφος και δε. 5 ό ραμμένος, διά δέ τόν Έξωτερικόν δε. 12, — άίτε άραφος είτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σ' αδελφία μου του Σπ. Λ. «Α-ΣΘΑΝΤΙΜΟΥ» Μ ΥΡΗΣ-ΣΚΙ» Β, ΦΙΑΒΕΛΥ ΑΘΗΝΗ, ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟ ΠΡΟΤΗ ΠΑ, ΝΟΥΚΑ, ΑΝΕΒΟΑ ΤΕΒΑΣΜΑ, ΑΛΗΞΜ. ΣΥΡΝΗ, ΑΘΡ, ΣΑΜΠΝΙΕΒ, ΜΠΑΓΙ-ΝΙΕΡΑ, ΣΜΥΡΝΗ, ΜΑΓΑΡΙΤΑ, ΜΠΟΛΣΕΒΙΟ, ΒΟΡΘΟ, ΑΡΑΜΙ, ΚΑΜΕΛΙΑ ΣΤΙΑ, ΜΕΔΙΣΣΑ, ΚΥΡΙΑΖΗ, γιά την βασιστή-ξί τους, και βαθεία μ' έχει συγγενισι, δάδθ' ομα' εδχαριστώ. (ΚΓ' - 1481) ΔΙΣΤ

Σύλλογο «Τοσ'σέ», διελέθης ή Σ' όδ' ορίσαν ή έσπετες; Προφυλάξου από τον—ΧΑΡΔΑΝΑΠΛΑΝ (ΚΓ' - 1485)

Α ΥΛΟ ΔΑΚΡΥ Α ΥΛΟ Δ ΚΡΥ Α ΥΛΟ ΔΑΚΡΥ

Ζωικό, έγγραφο τί γίνεται; Ζητωσφυλλέτα, εδθ' ή φορέ θά μέσ τιμήτης από διαγωνισμό; Ρίζα, καθήες; όδωσ μου καγέν ήτος σου. Βεαααα, ός έπρότευνα πρό πολλού Μ. Μ. δέν δέχεσθε; Τίτνια, άν και άργι, δέξω τά έγκόδια συλλοπητήρια μου. ΙΠΠΟΥΤΟ (ΚΓ' - 1486)

ΜΠΑΜ ΜΠΑΜ ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΙ ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΚΑΤΩ ΚΑΤΩ Αριστακοσμίς ίαυοδότης (ΚΓ' - 1487)

Α Καίρη, έλ' ή πολυφωλλή-τω θινκτφ ής μηφας σου θεγρά συλλοπητήρια Β. Παπαγεηγορίου (ΚΓ' - 1488)

Α νεβοκατέβαμα, πές στήν Πα νόυλα να στείλω τεγράδιο πρώτη, άν θέλη. ΜΑΓΙΣΑ (ΚΓ' - 1489)

Α νταλλασα Μ Μυστ. με βαί. Α λουλοδία... έχουν εδχαρισ-σηση να στείλουν ένα τεγράδιό-κι στό: Αγιόδοδο

(ΚΓ' - 1490) «ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩ ΜΑΥΡΝ» Μ πιαγαντερα, Σαριμλίεβα, χα-θήκατε τού Διαπλα ποκό-σμου; Ροκαμβόλ, γαίαν έλα-φράν! Έκουκουλόνομε: Μελιέρι-τη: Πανταζής, Ήσιόδος, Κού-ταης, Ατέρων Πόντος: Ντα, Άνδριώτης, Κολόμβος, Πετρι-κης, Κωνσταντίνος: Εΰδοπου-λος, Αφελής Κυπριουδία; Γε-ωργιάδου... Αούσαα!! (ΚΓ' - 1491)

Τους ΚΑΡ-ΚΑΡ δέν τού. φο-βού και ό, τι κι' άν κάνουν δέν μπορούν, τό καυχήμα, γά-με βουόν. Αγιόδοδο (ΚΓ' - 1492)

Σ' λάβα, Μ. Μ. έστειλα, Καλ-Σ' ακάτσαρε, άν μπορετε, βρές-με: Αδριανός (ΚΓ' - 1493)

ΚΕΡΑΥΜΕ, επειδή ό δέ δελ-φός μου, εδθ' Δουκέν, παρητήθη της Προσορίας, πα-ραιτούμαι κι' εγώ της Αιτιπρο-σοσίας Σόου Άδρου. ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ - ΎΡΙΑΝΟΥ (ΚΓ' - 1494)

ΤΡΟΜΟΣ... Κόριε Χατζηγε-μισκε, όπύ τό ψευδόν. Α-ραμης άπεκα-ήρμεν άλλον και όμ' ός ΑΝΔΡΙΩΤΗ-ΎΡΙΑΝΕ, ά-ησε τά ποιήματα στή μάπνα-έσου μής θεωσές μικρούς και άμνηνούς, δάδου τό στοιχμα! Σωμωσασφάριμα: Τηλαυής Φάρος=Μπρίσκιος, Πίνδαρος=Πανταζής, Αμυθό Δομής=Καιούδη, Δαμασός τ. Κύματος=Καπλάτος, Βόλ, ας=Φινόπου-λος. (Ακολούθη). ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΖΟΥΒ (ΚΓ' - 1495)

Μπερμανιόμιασ=Νήνη=Δό-κιμα τών Αθηνών=Ε. Γ. Τί σκαηρός που είναι ό χωρι-σμός καυτώνων σέο σχολείο; ΤΡΙΝΤΕ ΦΥΛΑΓΕΟ ΜΠΟΥΚΕ-ΤΑΚΙ, Φ. Νέλλη (ΚΓ' - 1496)

Αγαπημένη Β-σίλιασ στις Πα-παρούνες άν και σενή σου φίλη με τόνωκα μου θά προτι-μούσα τό πέλο το μουσικίου να με σέκν'ε με τό ψευδόνμα. Τριανταφυλλέιο Ήκουμς άκι (ΚΓ' - 1497)

Σ' εδχαριστά δλό'εμα, Φρά-Σ' ουλα, που δέν με έχρησες. Μ. Μ. έλαβα πάλι όρ'ια έστειλα. Τριανταφυλλέιο Μπου-στάκι (ΚΓ' - 1498)

Α νταλλασα σ. ρ. με δλα τά Α-Δηλασοουλα. Στείλατε: Mlle Louis B. Imey, chez Me Mistotakis, Χανά Κρήης. Κομη τ'ό Έράχ, έλαβ'ε εδχα-ριστά: έστειλα. Δεσποινίδου (ΚΓ' - 1499)

Βεβαυιά, πές πρηνος στήν έ-σοχή; Παλιόσις, γαί σου. Κριμ'έζης (ΚΓ' - 1500)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΡΗΤΗ-Επαρχίζοντας τις έργασ'ες του ποκηρούσσι Β' Λα σ-νιορό: «Τί ποθείτε περι-πάτεω;» Βραβία τού. Συμτοχή ό'θα-πτος Προθεσ'ια δίμνος Στεί-λατε: Γιαννη Μητσάκη, Ήρά-κλειο. — ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΚΡΗΤΙΚΟ-ΠΟΥΛΟ, ΚΟΛΟΜΒΟΣ (ΚΓ' - 1501)

(ΚΓ' - 1500) Προκηρούσο διαγωνισμών Μ Μυσικών. Προθεσ'ια μήνας. Βραβεία: Α') τόμος Β' Περιόδου Διαπλαστος κατ' έκλογήν και Β') όρμον και Εννοσούλου κατ' έκλο-γήν. Γράψατε: Θεολ. Σοφιστών (Διά Ι.Α.), Αγιουαίδου 17 Περιοιά ΟΡΦΕΥΣ (ΚΓ' - 1501)

Παράστημα τού Σπ. Λ. «ΜΟ-ΖΟΥΡΤ» έγινε ό Σπ. Λ. «ΚΟΚΚΙ-ΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ». Σκοπός του: έγ-γραφή άπόρων στή διάπλασι. Δεχόμεθα μέλη ά τό παντού έγ-γραφή ό 3. Α' (σ. Γ' 1087) Αντιβασίλευς: ΜΠΕΤΟΒΕΝ ΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕ-ΜΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ «ΚΙΝΕΖΙ-ΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» ΚΑΙ Ο-ΛΩΝ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ ΡΑΓΚΑ-ΒΑΝ, ΑΟΥΑΑΑ Ι Ο Υπασιπότης: Ερωθός Ιαπέγες (ΚΓ' - 1502)

«ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ» Η Αούααα Γεβρέλλια, παρα-τένει τούς διαγ νιμούς της μήται τέλους Σεπτεμβρίου. Βα-σ'ια αντί 9. δάδεκα (12, δλα βιβλία: Τζών Ηεθ'άμπος, Κό-μης Μοντεχότος, Σινολόγ, Β-σίλιασ: Αδριαντον Ρ-β-γκόρ, κ τ. λ. Αδ (ΚΑ 1287) χαυσοδουο δύο τόμοι «Ατλα-τίσος» ή Επασιπότης τού 1911. Ο Αντιβασίλευς: ΜΠΕΤΟΒΕΝ (ΚΓ' - 1503)

ΜΠΑΡΑΕΙΚΑ ΠΕΡΤΡΕΙΤΑ νάστημα κανονικό φυσικω-Α μένο όσι τό σόμα του Θε-όβει τραγίκα Τόν μαγεστές: Είνα ή ΣΜΥΡΝΗ, βασιλεύς τού «Κράτους της Σούνης» ΜΟΡΤΑΚΟΣ (ΚΓ' - 1504)

Αποτελέσ'ια Διαγωνισμοί Μ Μ. Καμέλια: Βραβείον Α') Αφ. Γυμνασιόμιας, Β) Βασιλίσσα στις Παπαρούνες, Γ') Πάνταχού Παρών Α') Σμύνη, Δουκός εδ-χριστώ. Τά Βραβεία, επειδή είνα στην έσοχή, θά στείλω περί τά μέσα Σεπτεμβρίου. Πα-ρατένει διαγωνισμών κερτών μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου Καμέλια (ΚΓ' - 1505)

ΦΡΑΣΚΟΥΤΑ, νταλλασομεν Φ. σ. ρ. και Μ. Μυστ; Άν ναί γράψατε: Άνδρου Ρακάπουλον, Βάργητης 28 Αθήνα, Περωμένο, ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΚΕΙΑΣ (ΚΓ' - 1506)

Α νταλλασα Μ Μυσικά με Α-σε-συγγήνοια (σας; Ρο-μύλον Βανδόπου'ον (διά Μικα-σιαδάκι), όδός Φρέττη, Αθήνα. (ΚΓ' - 1507)

Ιου'ινέ, περιμένω τετράδ Μ. Μ. Γι τ' άν πού στείλατε; Έρω ή θέσα, έτοι έχουόν τίς παλιές τους φίλες; Πιχρή Στεοβιά (ΚΓ' - 1508)

Αποτελέσ'ια Διαγωνισμοί μου Α καριών: Βραβείον α) ΚΑΛΑΜΑΤΙ-ΝΟ ΜΑΝΤΗΛ, ΙΩ-Ν. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ, γ) ΚΟ-ΛΟΜΒΟΣ. Στείλατε άστεις σ'ε-ταχυρομικά έπιβαρύνον βρα-βείστας. Αούαίς εδχαριστώ θερμώς. ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΚΕΙΑΣ (ΚΓ' - 1509)

(ΚΓ' - 1510) ΠΑΝΘΑΕΡΙΑ «ΚΙΝΕΖΙΚΗ» ΑΝΤΙΓΡΑΦΙΑ. ΟΠΟΥ ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΗ ΔΕΝ ΚΟΜΟΥΝΤΑΙ ΕΠΙΣΤΑΛΟΝΙΣ Η, «Επείγου». Ο Παρεδόςμα τό γνασόν γά-μα (του «Περιδρόμου») στους Κινέζους, οι όποιοι, άφού έ-λυ-φον τά δάτυλά τους, έπεσα' ό' ένα γλυκίστατον τεσσαρακονθί-μερον λήθαργον, που έπέερεσ τον δλεθρον της Δημοκρατίας, δάσι άπ' τά παραλήρηματά των μάθαμε τά ψευδόνμα. Αούκ-Τοίγγυ=Σόντης, Κού-κλωσ-Κάιν=Ρουαίδης. Ούτε-σταίτεσ=Ιωαννίδης Ταγρό=Κιώτης, Κιάνγκ-Σάγγυ=Σαυ-ρούδης, Ραγκβάν=Νικολαίδης, Ούάνγκ-Φού=Βούνης Πεΐ-Χάγγυ=Σεφρετής. Φουί σου=Ο-ύ-πιος, Ταρμααχάβ=Μάρμολος Τιο-αχέν=Κοβ'έτης, Πεντεφρής=Γκίμπας. (Μέ στοιχμα). Δεχόμεθα μέλη και αντιπρο-σώπους Αιεύθυνσις: Ήτρον Τιάλ-λην, Βυρσοδεψείον, 4, Θεσσα-λονίκη. «ΑΡΤΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ» (ΚΓ' - 1511)

Πασαί όμοι τού σπύλλου ό «ΚΕΡΑΥΟΣ» έτε εν λόγω. ΑΝΑΡΕΑΨ ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (ΚΓ' - 1512)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΑ καλή μου, ναί! π' ό' όμένο, ξεχαρμένα εδχαριστώ, έστειλα. — ΣΜΥΡΝΗ (ΚΓ' - 1513)

ΜΑΓΙΣΤΑ, as you like κα' ΜΑΓΓΑΚΟΥΡΕΣ. ΣΜΥΡΝΗ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ (ΚΓ' - 1514)

Κόμη τών Δουτροκόθεων, ξε-σκέτασέ με' να έξερσ όμοσ ότι δέν άνακαλύπτεται τόσο εύ-κόλα ή: ΕΣΕΑ (ΚΓ' - 1515)

Κόμα τού Αιγίου, Ύθπος και Πουπέ, σίς εδχαριστώ, μά δέν άνταλλάσσω Μ. Μ. Τί ντρο-πή, Πειροχτήρι, να σέ ξεσκαί-σουν γάσο γράφονα. — Ήλι, πολ-λή σήμασ δ'εις στον έαυτό Σου. — Καλλιάνέσσα, ξεσκαί-σέ με. — Διστ, κι' εγώ μαζί Σου. Αιμμουδίστα (ΚΓ' - 1516)

Α ΔΙΑΓΡΟΜΗ ΑΣΤΕΡΟΠΗΔΟΥ Διαγωνισμός Μ Μ. — σου Διο-πάσ'ιμα Τό καλίτσο τε-γράδιο θά βραβέσω με μιά κη-λιτενική είκό-α. Αετρίσταίο (ΚΓ' - 1517)

Ομοσκαυδία Ιακωβών Ήσασα-τος. Σύλλογο «Πανζουλι-σμέ», δένομεθα στοιχμα 100 δρ. δι' έσοσων ψευδόνμων. Α-σ' ντενεσ μέχρι τού 4 Ιουλιού, άλλως θεωρείται ήττημένος. (ΚΓ' - 1518)

Α σφαιρίτσο τον διαγωνισμόν μου γαρμματοσώμαν έπί δέμνεσ- ΜΠΡΑΪ ΕΒΙΚΟΣ (ΚΓ' - 1519)

Κρηταία Ομοσκαυδία Ορτο-Κρησά, άπεσείλατέ μου ε-σίν σας, θάλω να σίς γράψω. Γράψατε: Ή-διδίου Βαμβακάν, Χανά Κρήης. (ΚΓ' - 1520)

Ζητώ συγγνώμη ό' όσους άργη-Ζσα να στείλω Μ. Μ. — Ρέσα